

Ik hoor iets knakken en bevries. Het is het botje in mijn kleine teen, weet ik een microseconde later. Sissend grijp ik naar mijn voet en laat me terug op bed vallen met mijn gezicht in het kussen. Inwendig tel ik tot twintig en wacht tot de ergste pijn is weggezakt. Wanneer ik aan mijn voet voel en merk dat mijn teen er nog aanzit, ga ik overeind zitten en spits ik mijn oren om te horen of ik mijn ouders heb wakker gemaakt. Gelukkig hoor ik alleen de wind die door de kieren van het huis waait, het enige geluid dat ik hoor sinds mijn ouders de veranda hebben ingeruild voor hun slaapkamer. Dat leek een eeuwigheid te duren. Voorzichtig stap ik voor de tweede keer uit bed en loop ik zo stil als ik kan naar het raam. Het terras voor het huis ziet er inderdaad verlaten uit. De wijnfles op tafel glimt in het maanlicht. Ze zijn zo te zien weer lekker bezig geweest. Geruisloos trek ik mijn joggingbroek en trui aan die ik onder mijn bed had klaargelegd. Ik pak mijn zaklamp en test hem. De kamer baadt in wit licht, mijn ogen knipperen. Voorzichtig duw ik het raam verder open en ga in het kozijn zitten. Wat ben ik blij dat mijn kamer in ons vakantiehuis op de benedenverdieping is. Ik schijn met de zaklamp naar beneden om te zien of er geen spullen onder het raam liggen. Er ligt niets, de weg is vrij. Ik haal diep adem en laat me voorzichtig uit het raam zakken. Het grind onder mijn voeten knerpt wanneer ze de grond raken. Ik verroer me niet en luister. Elk moment verwacht ik een openslaande deur of de stem van mijn vader te horen. Gelukkig blijft het stil, op het geblaf van een hond in de verte en het getjirp van krekels na. Ik laat het kozijn los en sluip naar het bergpad in de

verte. Het is een stuk frisser dan een paar uur geleden. De wind waait dwars door mijn trui heen, waardoor ik begin te klappertanden. Waarschijnlijk moet ik dit nachtelijke uitje bekopen met een paar dagen ziek op bed, maar ik heb het ervoor over. En daarnaast: ik voel me zelden wél fit, dus wat maakt het uit? Snel loop ik door, achter het licht van mijn zaklamp aan, dat mij zonder problemen naar het pad brengt. Zonder licht was ik onderweg zeker gestruikeld over alle losse stenen, besef ik als ik kniel tussen de begroeiing. Ik knip mijn lamp uit en kijk naar het vakantiehuis in de verte om mezelf ervan te verzekeren dat niemand mijn ontsnapping heeft opgemerkt. Angst grijpt me bij de keel bij de gedachte dat iemand me hier betrapt. Gelukkig is het huis nog steeds in duisternis gehuld. Ik vervolg mijn tocht, langs de rand van het pad naar het achterste gedeelte van de olijfgaard waar ik Kiki acht jaar geleden voor het laatst heb gezien. De tocht bergopwaarts is vermoeiend, maar ik gun mezelf geen adempauze. Ik moet terug zijn, voordat mijn ouders merken dat ik weg ben. Mijn voeten lijken de grond amper te raken, zo hard ren ik de heuvel op. Pas als ik zicht heb op de achterste bomenrij stop ik met rennen. Mijn keel is schraal van de koele buitenlucht en mijn bovenbenen trillen zo erg dat het me moeite kost om te blijven staan. Ik kijk naar rechts en zie het houten hek in het maanlicht. Hier kan niemand me horen, weet ik.

Misselijk van de spanning kijk ik naar het einde van de laatste rij bomen. Daar staat hij, zonder twijfel. Ik herken hem aan de dikke tak aan de rechterkant. Even overweeg ik mijn zaklamp weer aan te doen om de omgeving minder spookachtig te maken, maar ik durf het niet.

Vanaf het dorp zal de lichtbundel misschien te zien zijn en dat risico kan ik niet lopen. Met bonzend hart loop ik naar de boom. Ik wrijf mijn handen over de ruwe stam en denk terug aan de spelletjes die mijn zusje en ik hier vroeger speelden. Een traan loopt over mijn wang wanneer ik haar vrolijke gezichtje voor de zoveelste keer vandaag voor me zie.

‘Nee,’ zeg ik resoluut. Ik mag me nu niet laten meevoeren door mijn herinneringen, dus schud ik de gedachte van me af en richt ik mijn blik naar boven, naar de sterrenhemel die hier zoveel helderder is dan thuis. Dan laat ik me met mijn rug tegen de boomstam vallen en adem een paar keer krachtig de koele buitenlucht in om mijn emoties onder controle te krijgen.

‘Ik kan dit,’ fluister ik tegen mezelf. Ik zet me met mijn handen af tegen de boomstam en neem vijf grote stappen loodrecht op de dikke tak van de boom vandaan. Eén-twee-drie-vier-vijf. Op de plek waar mijn rechtervoet de grond raakt, laat ik me op mijn knieën vallen en begin ik met mijn handen te graven. De grond is harder dan ik verwachtte, waardoor ik beseft dat mijn nagels het vannacht gaan begeven. Zonder schep is de droge aarde moeilijk te verplaatsen, maar net voordat ik een golf van paniek op voel komen, merk ik dat het graven makkelijker wordt nu ik een beginnetje heb gemaakt. Ik adem langzaam uit en voel de ergste spanning uit mijn lichaam wegebben. Bij elke schep kruipt het zand verder onder mijn nagels en voel ik hoe, naarmate ik dieper kom, de aarde vochtiger wordt. Minuten verstrijken, terwijl ik steeds sneller probeer te graven en de pijn in mijn vingers verbijt. Aarde belandt op mijn broek, in mijn gezicht en in mijn schoenen, maar het maakt me niet

uit. Ik moet doorgaan en blijf graven totdat er een grote hoop aarde naast het gat ligt en de spieren in mijn arm zo zijn verzuurd dat ik een korte pauze moet nemen. Hijgend van de explosieve krachtinspanning kruip ik terug naar de boom. Ik laat me met mijn rug tegen de stam vallen en scan de donkere omgeving. Ik ben dankbaar voor de heldere maan, die de bomen om mij heen een zilverachtige kleur geeft en de omgeving minder spookachtig maakt. Mijn gejaagde ademhaling klinkt oorverdovend in de stilte. Ik probeer door mijn neus te ademen, beheerst, en ik voel dat mijn hartslag langzaam daalt. Ik haal mijn onderarm langs mijn bezwete voorhoofd en ruik de muffe aarde aan mijn hand. Ik hoop dat ik mezelf weer helemaal schoon krijg straks. Mijn moeder vermoordt me als ze erachter komt dat ik hier ben geweest. Zeker midden in de nacht. Ik schud de beelden van het scenario waarin mijn moeder nu in mijn slaapkamer staat en merkt dat ik er niet ben van me af en haast me terug naar het gat waar ik eerst rustig en al snel steeds vlugger graaf. Ik moet opschieten. Dit duurt veel te lang. Schep-sluit-gooi, schep-sluit-gooi, klinkt het in mijn hoofd. Het ritme helpt me om een constante graafsnelheid aan te houden, maar wanneer ik na tien minuten nog niks gevonden heb, begin ik in paniek te raken. Een gedempte kreet verlaat mijn keel wanneer ik beseft dat het hier misschien niet meer ligt. Wild schud ik mijn hoofd. Het moet hier zijn! Ik begin weer te graven, mijn stokkende ademhaling en pijnlijke spieren negerend, maar na vijf minuten moet ik weer uitrusten. Ik laat me uitgeput achterover op de grond vallen en sluit mijn ogen. Het kan toch niet zo zijn dat iemand anders het gevonden heeft? Na een paar seconden

kijk ik om me heen om te controleren of ik bij de goede boom begonnen ben. Ik kijk omhoog en zie duidelijk de vertakking aan de rechterzijde van de stam. Dit is de boom, geen twijfel mogelijk. Ik sta op en besluit nog een keer vijf stappen te nemen vanaf de boom en voor de tweede keer kom ik uit bij de plek waar ik zojuist een kuil groef. Het kan niet anders, concludeer ik: dit moet de plek zijn. Ondanks mijn pijnlijke armen en mijn groeiende vrees dat het er niet meer ligt, begin ik weer te graven. Beelden van de dag waarop Kiki stierf dringen zich aan me op zonder dat ik het wil. Hier, op deze Toscaanse heuvel zagen we elkaar voor het laatst. Direct heb ik de vrolijke glimlach van mijn zusje weer op mijn netvlies, een beeld dat mij al jaren achtervolgt. Mijn maag krimpt ineen. Het doet nog altijd pijn om Kiki te missen, misschien nog wel meer dan toen Kiki net gestorven was.

‘We hebben de mooiste prinsessenschoenen van de hele wereld,’ zei ze vol trots op die noodlottige dag. Op exact deze plek duwde Kiki haar kleine schoentjes tegen die van mij aan en voerde ze een toneelstuk op met mijn identieke, net iets grotere, prinsessenschoenen. Een kinderachtig verhaal vond ik het, waardoor ik op onaardige toon zei dat ze ermee moest ophouden. Nu, acht jaar later, doet het me nog altijd pijn te realiseren dat dit misschien wel de laatste woorden waren die ik tegen haar heb gezegd.

Dat is het! Snel krabbel ik overeind en zet opnieuw vijf stappen vanaf de boom, ditmaal kleinere stappen. Op de plek waar ik nu uitkom, ongeveer een meter van het gegraven gat, begin ik opnieuw te graven. Zweet loopt over mijn rug naar beneden wanneer ik de aarde oppak

en weggooi. Schep-sluit-gooi, schep-sluit-gooi, herhaal ik in mijn hoofd. Het duurt een tijd, maar dan stuit ik op een zacht voorwerp. Ik sla mijn ogen ten hemel als ik iets lichts tussen de aarde zie uitsteken. De kleur is veranderd dankzij het jarenlange verblijf onder de grond, toch herken ik de vacht van het knuffelkonijn van Kiki meteen. Ik graaf verder en trek Nijn aan haar armpje uit het gat. Uitgeput laat ik me achterovervallen, de knuffel stevig tegen me aangedrukt in een innige omhelzing. Tranen lopen over mijn wangen van vermoeidheid, schaamte en ontlasting.

'Het spijt me zo, lieve Kiki.'